

KIS HÍR

A BURKUS HARAGSZIK. (lásd 410. l.)

utolsó. Lesz benne
jeles magyar író a
olvasható, másik
-ki hirdetés és föl-
n.
FORGÓ BÁCSI.

ben, Pest Józseftér 6. sz.
frt.

A „KIS LAP“ MESÉS KÖNYVÉBŐL.

I. AZ ANGYALBÁRÁNYOK.

(E szép kis mesével Gyula y Pál kedveskedik a kis olvasóknak.)

OLT egy szegény asszonynak három fia, kik közül a két nagyobbik nagyon lusta volt.

Elküldi az anyja a legnagyobbikfiát, keressen szolgálatot, mert már nincs egy betenni való falatjuk sem. — Nagy duzzogva utnak indult a fiu. Útközben találkozik egy öreg emberrel.

— Hová igyekszel édes fiam? — kérdi az öreg ember?

— Szolgálatot keresnék öreg apám uram, ha találnék valahol.

— Akkor csak maradj mindjárt nálam! mondja a jószívü öreg ember. Én nálam csak három napig tart az esztendő. Nem lesz egyéb dolgod, csak egy juhnyájam van, azt kell mindennap a legelőre hajtand; de ha megindulnak, mindenütt nyomukban járj, ne tereld őket vissza, csak menj mindig a merre ők vezetnek. Itt van egy kis ládika, ebbe hozz haza egy csomót abból a füből, a miből majd a bárányok legelnek, itt meg egy kis üveg, ebbe hozz abból a vízből, a miből isznak. Én mindennap megnézem, hogy micsoda füből esznek s miféle vízből isznak.

A fiu megígérte a öregnek, hogy mindent rendin elvégez. Másnap reggel kihajtja a juhokat legelni. Ment a nyáj szépen magától a legelőre. Egy szelid kis bárány mindig a fiu oldalához szegődött, s néha-néha hozzádörzsölé oldalát. A durva pásztor oldalba lökte szegényt, s káromkodott hogy mért hányja bele a kullancsot. Nemsokára rozszant hidhoz értek, a minek se karfája, se deszkája nem volt, csak egy vagy két gerenda feküdt az oszlopokon. A bárányok egyenkint mind átmentek a rozshidon; legutóljára maradt a legszelidebbik, s mintha biztatná pásztorát, hogy csak ő bele fogózkodjék: egészen hozzáment, ránézett, hogy csak jöjjön vele.

De a lusta fiu dümnyögve fordult vissza. „Hadd menjenek ezek a bolond állatok, ha ugy tetszik ő kelmeknek, én bizony nem akarok arról a rozshidról lehemperegni.“

Darab idő mulva jönnek a bárányok szép rendben vissza s hazafelé tartottak. „No most mi csináljak?“ gondolá magában a fiu, „micsoda füvet tegyek a ládikába, micsoda vizet az üvegcsébe, mikor ezek a bárányok egy harapást sem ettek, egy kanálnyit sem ittak?“ Kapja magát, tesz valami füvet a kis ládába, s merit egy forrásból az üvegcsébe, s azzal indul a nyáj után. — Kérdezi otthon az öreg ember:

— No édes fiam, hát megjöttél a nyájjal? — Hadd lám, milyen füvet ettek, s milyen italt ittak?

Odadja a fiu a kis ládát meg az üveget.

Az öreg ember a fejét csóválta.

— Jaj fiam, te nem abból hoztál, a miből ezek ettek, ittak. Holnap majd csak abból hozzám.

Második nap újra kihajtja nyáját a lusta fiu. Megint úgy tett mint tegnap. A szelid kis bárányt megint elkergette oldalától, s nem ment utána a bárányoknak a hidon túl. Ott várta őket a hidfőnél míg vissza nem jöttek. Akkor azután újra tett valami füvet a ládikájába, s a folyóból vizet meritett az üvegcsébe, azzal haza hajtotta a bárányokat, úgy se kellett azoknak egy harapás fü sem, s a vizre sem néztek rá.

Az öreg ember megint csak a fejét csóválta.

Harmadik nap is csak úgy tett a lusta pásztor, mint az első kettőn. Az nap este azt mondja neki az öreg ember, mikor haza érkezett:

— No édes fiam, kitelt a szolgálatod, hát mit kívánnál bérbe, egy tál aranyat-e vagy a lelked üdvösségét?

A fiu nem sokáig gondolkozott:

— Adja ide kend azt a tál aranyat.

Az öreg ember előhozott egy tál fényes aranyat s a fiu szűrűjébe töltötte.

Haza indult másnap reggel, alig várta, hogy megvirradjon. Utközben befordult egy kurta kocsmába. Eszik, iszik kedvire. Mikor leitta magát, mind kivették szűrűjéből az aranyat

ivópajtásai, őt meg ott hagyták; csak oly üres kézzel ment haza, mint a milyennel elment.

Második fiát is elküldi a szegény asszony szolgámi. Az sem volt jobb a bátyjánál. Ő is azon módon járt az öreg ember bárányaival. Ő is egy tál aranyat kért az öregtől bérbe a három nap elmúltával. De a kocsmában mikor hazafelé ment, mind elkártyázta a sok szép arany pénzt.

Ő is üres kézzel ment vissza anyja házába.

Szomorkodott a szegény asszony, hogy miből tartsa már a gyermekeit, ha mindenük elfogy s ha két nagyobb fia sem keres egy árva garast sem? —

Legkisebb fia vigasztalta:

— Ne sirjon kend édes anyám, majd elmegyek hát én szolgálni, majd hozok én kendnek pénzt.

Az anyja váltig marasztotta, hisz ugyanis kicsiny még, de a kis fiu csak elment egy reggel. A mint már mendegél, találkozik az öreg emberrel:

— Hová, háová édes fiam? kérdé az öreg.

— Szolgálatot megyek keresni édes öreg apám uram. Szegény édes anyám majd meghal már éhen, alig van egy betevő falatja. — Segíteni szeretnék nyomoruságos életén.

— No te jó fiu vagy, látom, mondá az öreg ember, szívesen szolgálomba fogadlak, ha akarod, maradj nálam, nem lesz semmi bajod.

A fiu elment az ősz emberrel. Mondja neki házában az öreg:

ÁRVA KIS MARISKA. (lásd 414. l.)

„Jöjj be hozzám, kis leánykám
Adok innod enned én.“

A MUNKÁS GYERMEKE. (lásd 413. l.)

— Édes fiam! Nem lesz más dolgod, csak juhoeskáimmal a legelőre menni. Nálam pedig három napból áll az esztendő, nem kell tovább szolgálnod. — Itt van egy kis ládika, tett a szüröd ujjába, meg ezt a kis üveget is. A ládikába tégy abból a füből mindennap, a miből kis bárányaim esznek; az üvegbe pedig meríts abból az italból, a mit isznak. Érted?

— Igen is értem, mondta a kis fiu.

Mikor másnap a bárányokat mezőre hajtotta, az a szelid kis bárány, a melyiket bátyjai maguk mellől elrugdostak, szüntelenül oldala mellett sündörgözött, s hizelegve dörzsölözött hozzá. A kis pásztor nagyon megszerette a báránykát, simogatta, czirógatta. Hogy a régi, rozzant hidhoz értek, a bárányok egymásután szépen átmentek a gerendán. De a kis fiu előre megijedt, hogyan tud ő majd azon átmenni?

A kis bárány biztatólag nézett rá s megszólalt:

— Ne félj, ne félj édes kis pásztorom! csak fogózkodjál gyapjamba, majd átvezetlek én.

A kis fiu megfogadta a bárányka szavát. — Gyapjába fogódzott s nagy vigyázva szerencsésen átment a hidon. A bárányok mindig mentek, mentek, úgy, hogy a kis pásztor nem győzött eléggé csodálkozni rajtuk, mert se nem ettek, se nem ittak. Egy idő múlva egy kis kápolnához értek. A kápolna előtt megrázkódtok a bárá-

nyok s egyszerre mindenik egy-egy angyallá változott. — Ámult, bámult a kis pásztor, lekapta a kalapját s alig mert rájuk nézni. A bárányokból átváltozott angyalok mindnyájan a kápolnába léptek, s egy szép angyal (az, a ki mint bárány a kis pásztor oldalához szegődött) őt is bevitte. Az angyalok az oltár elébe térdeltek, egy pap ostyával és borral megáldoztatta őket s a kis fiunak is nyújtott. A kis fiu ládikájába is tett egy ostyát, üvegcséjébe pedig szentelt bort. — Aztán kimentek mindnyájan a kápolnából. Az angyalok újra megrázkódtak s újra bárányokká változtak át. A fiucska levett kalappal ájtatosan ballagott utánuk. A rossz hídnál megint átsegítette az a szép angyal. Hazaérkeztekor kérdi az öreg ember:

— No kedves fiacskám, hoztál a füből, meg a vizből, mit a bárányok ettek és ittak?

— Jaj édes öreg apám uram, mondja a kis fiu, nem bárányok azok, hanem valóságos angyalok! Ekkor elbeszélte, miket látott. Azután odaadta a ládikát és üvegcsét az öregnek, hogy olyat ettek és ittak az ő bárányai, mint azokban van. — Az öreg ember mosolygott.

— No kedves fiacskám, látom, hogy te derék, becsületes fiu vagy, teljesítetted a kötelességedet. Most válaszs: egy tál aranyat kérsz-e bérül, vagy lelked üdvösségét?

— Isten látja lelkemet, édes öreg apám: a tál aranyat is, szeret-

ném,
vagyu
még
tom.

—
mond
ked i
kincs
is ju
den l
Isten.

A
jó is
megt
val l

C
édes
kincs
éltek

E

ném, mert földhöz ragadt szegények vagyunk, de a lelkeim üdvösségét még jobban szeretem. Én azt választom.

— Jól választottál, édes fiam! mondja a jó öreg ember. Mivel lelkeid üdvösségét előbbre tetted a földi kincsnél, megérdemled, bogy abból is juttassak neked, mert nekem minden hatalmamban áll: én vagyok az Isten.

A fiucska térdre borult előtte. A jó isten pedig három tál aranynyal megtöltötte a szüre ujját s áldásával bocsátotta utnak hazafelé.

Otthon aztán nem fájt többet édes anyjának a feje; mert a sok kincsből holtuk napjáig boldog életet éltek.

ERZSÓK NÉNI.

(Képpel a 413. l.)

ERZSÓK néni fonja, fonja
Soha meg nem únja, únja.
Aztán moto-motollálja —
Arr' a girbe-gurba fára
A kender-fonálkát.

Haja fehér, arcza redős
Talán van már száz esztendő —
Mégis mozog sovány keze.
Mégis forog a kereke
Ócska guzsalyának.

Sok neki az unokája —
Annak kell a szősz, ruhára.
Ruhácskára, pöndölkére,
Gatyácskára, köténykére —
Meg párna-czihára.

Heje huja, icza tolla!
Bukfenczet vet a motolla.
Csak úgy tánczol az ölében,
Dúdolgat is hozzá szépen:
Hej, icza motolla!

Erzsók asszony dúdol, zümög:
Szaladj fonál, vár az ümög.
Szaladj, szaladj, csak szaporán,
Vár az ümög, avagy talán —
Már a szemfödöm is.

A T E R M I T Á K.

(Képpel a 409. l.)

ATERMITA vagy fehér hangya, jóval torkosabb és ügyesebb a mi piczi hazai hangyánknál. — A termiták Amerikának forró égőve alatt vannak otthon, s csucsos kunyhókból álló egész falvakat építenek. E házak igen erős alkotásuak s ezrével laknak benne ez ügyes „kéz nélküli kézművesek.“ Rajzunkon láthattok ilyen kunyhót, melynek egyik fala le van rontva, úgy hogy belséjébe tekinthetünk. A fehér hangyák roppant tömegekben élnek együtt s valószínűs rendezett állam-háztartásuk van, olyannyira, hogy még véres háborukat is viselnek a szomszédos hangya-államokkal, tehát egész olyanok e részben, mint — fájdalom! — mi emberek. Néha-néha utra is kelnek, messze tájakra elkalandoznak, mely alkalommal széles folyókon, mély hegyszakadásokon s magas halmokon haladnak át; ha városon mennek át sem hagyják vándorlásukban megakasztani magukat, hanem ellepnek utcát, házat nyüzsgő tömegeikkel, úgy, hogy volt eset rá, hogy a lakosok futamodtak meg e hangyáktól s nem megfordítva.

ÖREG DERVIS BUDÁN. (lásd 412. l.)

A TERMITÁK. (lásd 407. l.)

JUTALOM-KITÜZÉS.

„Mikép töltöm én a napot?”

Irjátok le világosan reggeli ébredéstelek percztől kezdve mindazon mozzanatokot, melyek között egy egész nap mulik le rólatok azon perczig, midőn ismét nyugvásra tértek; de ne csak szárazon, hanem azon gondolatokkal és érzésekkel, a miket támasztanak bennetek a természet és a házi környezet.

A „Kis Lap-“nak hat oldalát szánom a három legjobb kinyomatására. Mérjétek ki tehát, mennyire terjeszkedhettek.

Három jutalmat tűzök ki.

1-szor. A legjobb nyer: **pompás aczélmetszetű képet**, mely igen kedves tárgyat ábrázol. A kép aljára a jutalomnyerő neve külön ki fog nyomatni.

2-szor. A másodrendű dolgozat beküldője nyer: **igen érdekes, díszes képes könyvet**, a jutalomnyerő nevével. Végül.

3-szor. A harmadrendű dolgozat beküldője nyer: **képes mesés könyvet**.

Ha több jó leírás is fog akadni a sok közül: azoknak beküldőit szintén föl fogja említeni a „Kis Lap.“

Megkivántatik, hogy a beküldő nevének és lakásának kívül: kora is ki legyen téve a kedves szülék vagy a tiszt. tanító urak oly bizonyítványával, miszerint a küldeményt csakugyan idegen segély nélkül írta az illető kis olvasó.

A leiró kora több nem lehet 12 évesnél.

Nosza fel, kis barátim! Győzzön a jó!

Igaz hivetek

FORGÓ BÁCSI.

A BURKUS HARAGSZIK.

(Képpel a czimlapon.)
BURKUS, kedves, szép kutyuskám,
 Mondd, ugyan mi lelt?
 Homlokodra ilyen borut
 Ugyan mi lehelt?

Udvarunkból a szobámba
 Bévez-ttelek
 S mint vendéget a pamlagra
 Leültettelek.

Piros szalagot kötöttem
 A nyakadba én.
 Kináltalak: kell ezukorka,
 Kell-é sütemény?

De te csak duzzogtál s fejed
 Félre fordítád.
 Busan nézesz — szemed elé
 Ki tartott szitát?

Sőt ha bundád' simogatom
 Ennek sem örülsz.
 Ejnye burkus kutyám, be csak
 Szomoruan ülsz!

Hanem már most legyen vége —
 Hopp, félém szaladj!
 Még azt mondják: nevetlen
 Bomba kutya vagy!

REJTÉLYES IRÁS.

— Jutalom-kitűzés. —

Egy régi kőablán ezeket írva találtam. Valljon, kis olvasók,
ki érti meg közületek?

E. ZALA. TINI. RASP. EDI.
GNEME. GY. EBREN. D. ESMA.
GYA. RIRA. S. NALME. LYE.
THAHEL. YE. SENELVA.
LASZTO. TOK. EG. YMA.
STOLA. K. KOR. M. EGÉR. TI.
TEKKÖN. NY. ENBI. ZUG.
YÁ. M.

A kik ezt helyesen elolvassák, küldjék be megfejtésüket. A helyes
megfejtők közül három kihuzatván: ezek diszes jutalmakban fognak
részesülni.

Sok szerencsét kíván a munkához

FORGÓ BÁCSL.

ÖREG DERVIS BUDÁN.

(Képpel a 408. l.)

ÖREG dervis vagyok én,
Messze földről jövök én.
Távol keleten születtem,
Ide föl Budára jöttem,
Hol a szelíd Gül-baba
Aluszik a föld alatt.

Gül-baba, a rózsák atyja
Örök álmát ott aluszsza,
Ott aluszsza, hegyoldalban —
Nincsen fű, sem virág ottan.
Sem fölötte, sem alatta —
Igy nyugszik a rózsák atyja.

Kriptájához odaérve,
Legott ereszkedem térdre,
Szőnyegemet leteritem
S hirdetem, hogy nagy az isten
S Mahomed a prófétája —
La il Allah, Allah Állah.

Messze földről jöttem ide
Megvérzettem a tövisbe
A rosz kutyák megugattak,
Tüskés gallyak megszagattak,
Fültem a nap melegében
Fáztam a tél hidegében.

Ali Mollah az én nevem.
Szolgálom az istent hiven,
Napjában háromszor mosdom.
A mim van, mással megosztom
Csakhogy az nem sokat ér —
Alig több a semminél.

Magyaroknak derék népe —
Szívesen jöttem közébe.
A ki meglát, szívesen ad
Egy-két krajczárt vagy piczulát.
Áldja meg az Isten-Allah!
Ezt kívánja Ali Mollah.

A KIS IRMA KÉPESKÖNYVE.

(Vége.)

MAJD ismét Buda tűnik fel az ál-
mélikodó szem előtt, de Buda
nem az a város, melyet Irma
ismer; tündér-lakhely az, mely-
ben istenek élnek. Nagyszerű paloták
emelkednek mindenfelől, viruló kertek
idegenszerű virágokkal beültetve, környez-
zik azokat. A nagy csucsíves ablakokon
betekintve, pompás öltözetű lovagokat
látni lakománál ülni szép hölgyek mel-
lett, kiknek karsu tagjairól aranszövésű
köntösök gazdag redőzetben ömlenek alá;
majd fölkerelkednek a lovasok és bátor
harczjátékokban gyakorolják magukat.

A királyi palota nagy termében
idegen népek követői hajolnak a földig
Mátyás király előtt, kinek homlokán a
korona fényét tulsugározza a lángelme
örök fénye. — Akkor egyszerre eltűnik
minden, a torna vig zaja elnémul, a
paloták a földbe süllyednek, az egész
hazára gyászlepel borul. Halálharangok
zúgnak Mohács felől — s a viruló
országból ismét sir lesz.

Kép kép után lebbent föl a czim-
táblából. De most egyszerre becsukódott
a könyv. Ugy látszott, véget értek a
képek; azonban a varázs még nem.
A szoba, mely eddig már előbbi alakját
kezdé felölteni, egyszerre csak még vilá-
gosabbá lön mint azelőtt, s nagyszerű
teremmé tágult ki. Irma ismerte e ter-
met, az akadémia nagy terme volt, me-
lyet csak a napokban látogatott meg
édes anyjával. S a teremben sajátos élet
folyt. A szobrok benne megmozdultak;
a keretektől kiléptek a férfi-alakok és a
terem közepén csoporttá egyesültek. —
Egyszerű, igénytelen csoport volt az azon
fényes lovagokhoz képest, kiket a könyv-
ben szemlélt azelőtt. Csak homlokuk fölött
sugárzott égi fény, mely magasztosabbá
tette őket amazoknál. Ekkor Irma ágya
előtt feltűnt egy méltóságteljes, magas
nőalak. Karsu tagjai fehér fátyolb,

A MUNKÁS GYERMEKE.

(Képpel a 405. lapon.)

STE van már, este
 Jerünk babám lesbe
 Apákára rálesünk
 Szép violát keresünk

A kezébe adjuk —
 Jöszte hamar, apjuk.
 Csitt, csitt
 Mi az itt?
 Ottan jó egy ember
 A szakála kender.
 Nagyokat lép egyre

ERZSÓK NÉNI. (lásd 407. l.)

Tán csak nem megy Pestre?
 Pestre biz a nem megyen
 Erre tart egyenesen.
 Kérdi hol a Pistika?
 A Pistika itt van la.

Ejnye no, biz ugy ám
 Ez az én jó apákám.
 Végy fel hozzád, végy fel
 A válladra tégy fel.

voltak burkolva, dus hajtekeresei koronát képeztek homloka fölött. A szép nő kezében irlát és táblát tartott, s égi fény vonult el homlokán, midőn az irlával a csoportra mutatva, ajkai e szavakra nyiltak: a terem közepén, ajkai e szavakra nyiltak:

„E férfiakon alapszik a haza jövője! A multnak hőstettei nyomtalanul eltűntek, a győzelmeket gyász, a gyászt győzelmek váltják föl. — Minden változó e világon. De a mit azok ott kivivnak, az halhatatlan: a mit azok homlokuk verejtékében megszereznek: az maradandó. Az idő pusztító szere hiába vonul el a tudomány oszlopai fölött. De jaj annak, ki követni e vezéreket vonakodik, ki az ily honalkotókkal nem vonul a világosság hazájába, hanem hátramarad a tudatlanság sötétségében!”

S most minden elsötétült, s azután egyszerre ismét oly fény ömlött el a szobán, hogy Irma, ki most bámulatára észrevevé, hogy szemeit csukva tartja, azokat kinyitá. A nap sütött be az ablakon. Első tekintete a kis leánynak, könyvére esett, de az meg se mozcizant s oly egykedvű képet vágott, mintha csak olyan mindennapi könyv volna. Mohón kapta kezébe s kezdett benne olvasni. Nem is vette észre ez egyszer az Á-nak hegyes fejét és az I-nek sipító hangját. A könyvet le sem tette kezéből míg el nem olvasta az első fejezetet.

„Kérdezz ki mama!” mondá reggeli után a mama szobájába lépve, s a könyvet diadalmas tekintettel tartá elébe.

S lám, Irma lezckéjét először életében hiba nélkül mondta el.

Az a szép dáma pedig, ki kegyedet az éjjel tanulásra inté, mondá a tanító ur, kinek Irma mindent elbeszért, egy görög mesebeli személyiség volt, ki a kilencz muzsák egyike, s történészek előtt Klió név alatt ismeretes. Szép volt tőle, hogy kegyedet tanulásra serkenté, ámbár az emberiség ritkán szokott szavára hajtani.

S e közben a tanító ur „kitűnőt” irt Irma feladata alá. GERLICZE NÉNI.

ÁRVA KIS MARISKA

vagy

AZ ARANY ÓRA.

— Képpel a 404. lapon. —

ANYJA meghalt a szegénynek
Anyja fekszik betegen.
Hárman vannak kis testvérek —
Óh, én édes istenem!

— Eredj fiam, kis Mariskám
Fogjad a kis kosarat,
Egy falat kenyereünk sincs ám —
Tán csak akad, aki ad.

Igy szólt anyja és szemében
Meggyül a forró könnyü.
Csak ugy zokog keservében —
Szegénység fogja körül.

Kérni annak hajh! ki nem rég
Maga a dott kenyeret! . . .
Oh mi nyomor, keserűség —
Takargatni nem lehet.

— Eredj fiam, kis Mariskám.
Éheznek testvéreid.
Akad jó szív, noha ritkán:
S ha nem akad, ime vidd —

Ime vidd ez arany órát
Atyádtól mi ránk maradt.
Leketyegte boldog korát,
Most csak bánatot mutat.

Kedves emlék volt az óra
Édes apátok előtt.
Sokszor is jött nála szóba
S örömmel tölté el őt.

Egykor dühös, vad haramják
Gazdag urnőt fogtak el.
Éltét, pénzét megtámadták —
S nem volt segítség közel.

Atyád, hogy megpillantotta
A veszedelmet: legott
Vitéz kardját kirántotta
És gyorsan odafutott.

A rabló-hadat leverte
S megmenté az úri nőt.
Emlékül ez órát nyerte —
Azóta sem látta őt.

Hej, ha ez tudná, gyanitná:
Ránk milyen baj szakadott.
Lábát erre igazitná
S hozna segílyt, balzsamot.

De ki ismeri? Ki tudja
Ez uri nő merre van?
Jó segélynek nagy az utja
Budapest utcáiban!

Ime vidd az arany órát
Atyádtól mi ránk maradt.
Leketyegte boldog korát,
Most csak bánatot mutat.

Add el annak, ki megveszi
S végy kenyeret, szállót rajt.
Majd ha öcséd, húgod eszik:
Felejtem kissé a bajt.

És megindul árva Marcsa —
De idő múltán megáll:
Kis kosarát tartogatja
Egy szép úri kapunál.

Lába tovább nem vihette —
Elfogta a bú szivét.
Apja óráját kivette
S nagyremegve néze szét.

S egyszerre drabant közelget
S rá rivalog: — Hé, beszélj!
Ezt az órát honnan vetted?
Ha loptad, kikapsz; ne félj!

Az ajtóban uri asszony
Csak hallgatja: — Ni mi zaj?
És hogy valamit láthasson,
Kitekint s szól: — Mi a baj?

Megemelve nagy csákóját
A drabant imigy felel:
— Ez a kis lány arany órát
Árulván, nem jót mivel.

Arany óra, rongyos szoknya
Össze nem illik sehogy —
Indulj kis lány áristomba! . . .
Árva Marcsa összerogy.

S szól az urnő: — Azt az órát. . .
Hadd nézzem csak. . . istenem! . . .
Mi ez? . . . Valljon szemem jó lát?
Ez órát én ismerem!

Jószivű, bátor nemesnek
Hála-emlékül adám.
Éltemet az mentette meg
A mult évnek tavaszán.

Mi a neved? — mondd leánykám.
— Kis Mariska a nevem.
Atyád az a Kis Gábor tán
Ki megmenté életem?

Igen! Az arcodon látom,
Te vagy az ő gyermeke!
Jer ölembe, kedves lányom,
Karjaimba jer ide!

S csókolgatta megmentője
Felzokogó gyermekét.
— Hamar, gyorsan, jőjj be, jőjj be!
Mariska csak kétkedék.

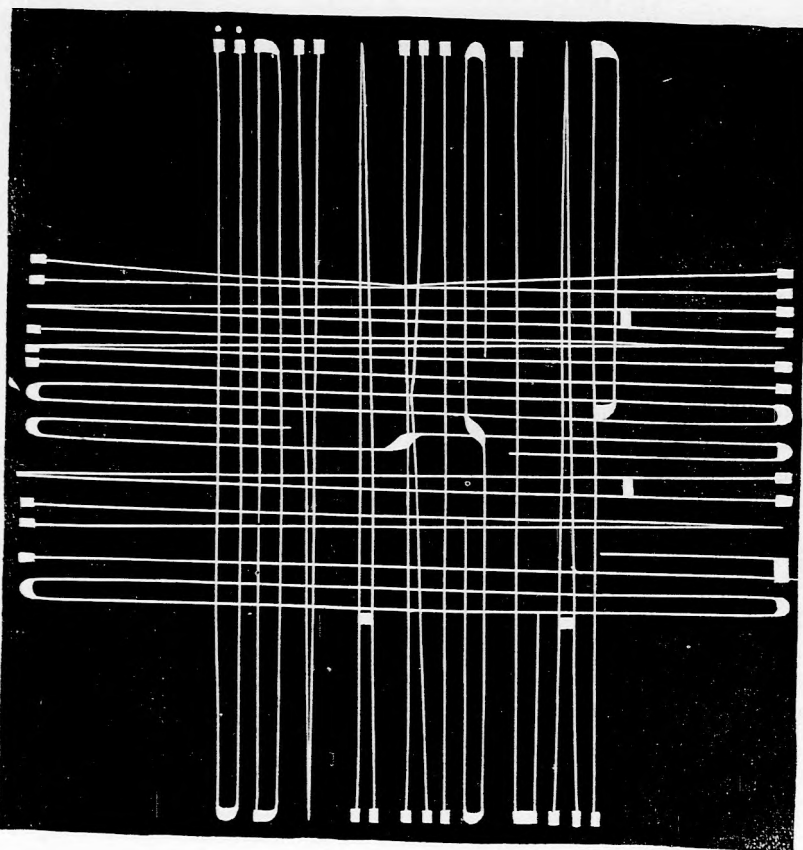
— Jőjj be hozzám, kis leánykám
Adok innod, enned én —
Fölkarollak szegény árvám
Bajodon segíték én.

Jó anyád, két kis testvéred —
Mind segítlek, édesem —
A bánatod véget ére,
Ezentul búd nem leszen. — —

S megdorombol. dorgom zörgöm,
Szék alatt a kis czicza:
Jól van ez így, morgom dörgöm,
Dörgöm morgom, jól biz a!

Nézi a drabant és bámul,
Eltűnődik mindezen.
S hogy a végét várni ráun —
Kapja magát s elmegyén.

GÓLYA-IRÁS.

FEJTSÉTEK MEG, S HA RÁAKADTATOK A NYITJÁRA,
TUDASSÁTOK VELEM.

F. B.

Ez a szám utolsó ebben az évnegyedben. Ha okultatok, épültetek a sok csinos elbeszélésen, mesén, verse n, leírásokon, tréfákon és rajzokon; ez nekem a legédesebb jutalom.

A viszontlátig

FORGÓ BÁCSI.

A t. előfizetökhöz.

Jöve számunkkal — mely az új évnegyedben az első — küldjük szét az eddig megjelent számok tartalomjegyzékét és címloóját, hogy a kötet teljes legyen. Kérjük az előfizetés mielőbbi megújítását, nehogy a széküldéslen akadályozza legyünk. A kik a „Kis Lap” eddig megjelent 26 számát linni öhojtják, azt teljesen, csinos kötetbe füzve 2 frtjával nálunk megrendelhetik.

A „KIS LAP” kiadóhivatala
Jóseftér 6. sz.

Kiadatott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadó részv.-társ. intézetében, 1 estjóseftér 6. sz.

Felelős szerkesztö: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡